

Но „съ нами Богъ“, съ нами и Велика Русия! Колко и да се омрачава нашето днешно тържество отъ печалната мисълъ за разпокъсването ни, отъ тежкитѣ охкания и люти мъжки на нашитѣ братя, нека си напомнимъ, че ние сме българи, че сме научени да страдаме, да прѣнасяме съ търпение най-лошитѣ теглила, безъ да прѣставаме да възлагаме надеждата си на Бога, безъ да прѣставаме да мислимъ и да се трудимъ за избавлението си отъ теглилата и за постигването на народното благополучие. Петстотинъ години тегли нашиятъ народъ люто тегло и нито на минута не се отчая, напротивъ, колкото по-жестоко бѣше теглото, толкова по-силно ставаше упованието ни въ Бога, толкова повече ни въодушевяваше надеждата и увѣреността, че ще настане день, когато ще се отървемъ отъ това тегло и ще видимъ бѣлъ свѣтъ, ще видимъ свобода. И нашитѣ надежди, нашитѣ чаяния се сбжднаха. Нека си напомнимъ това, братя, и нека въ този тържественъ день, когато грозната мисълъ за разпокъсването ни омрачава свѣтлото ни тържество, съ пълна вѣра въ Божието благоволение и въ правотата на нашето дѣло, радостно да възкликнемъ: „съ нами Богъ!“, съ нами Александъръ II, съ нами велика и свята Русия! . . . „Аще враги наша возмогоша паки побѣждени будутъ!“ (Ис. гл. 8).

Да. Отистина ще да дойде и този великъ день, въ който ще да се сбжднатъ нашитѣ праведни чаяния и ний съ радостни сълзи на очи ще да си честитимъ съединението.

Но великитѣ събития, братя, великитѣ дарове Божии искатъ и велики жертви отъ насъ, чловѣ-